

Sygn. akt V CSK 138/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa Z. S.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w B.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 września 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji ustalającego, że powód jest członkiem pozwanej Spółdzielni.

Sądy stwierdziły, że oświadczenie powoda o zrzeczeniu się członkostwa w pozwanej Spółdzielni było nieważne na podstawie art. 58 § 1 k.c., gdyż dotyczyło tylko członkostwa związanego z posiadaniem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, podczas gdy powodowi przysługiwało również spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu użytkowego i związane z nim członkostwo w Spółdzielni, które jest prawem niepodzielnym. W tej sytuacji nie było podstaw do podjęcia przez zarząd pozwanej Spółdzielni uchwały o ustaniu członkostwa powoda w Spółdzielni.

W skardze kasacyjnej strona pozwana, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c. i stwierdziła, że „istnieje potrzeba wykładni przesłanki wyrażonej w art. 22 oraz w art. 32 ustawy Prawo spółdzielcze”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca powołując się na istnienie w sprawie przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c., a więc na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, w rzeczywistości wskazała na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt.2 k.p.c. tj. na potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 22 i art. 32 Pr. spółdz. Nie wykazała jednak występowania żadnej z tych przesłanek.

Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powołanie się na istnienie przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt.1 lub 2 k.p.c. wymaga przedstawienia występującego w sprawie zagadnienia prawnego przez jego odpowiednie sformułowanie i wskazanie przepisu prawa, na tle którego powstało, a jeżeli odwołano się do potrzeby wykładni, konieczne jest wskazanie przepisu prawa wymagającego wykładni oraz jej zakresu. W obu przypadkach

niezbędne jest także przedstawienie wszechstronnego i pogłębionego wyводу prawnego, odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wskazującego kontrowersje i rozbieżne oceny prawne jakie zagadnienie to lub wykładnia wywołują oraz wykazanie ich istotnego, poważnego i uniwersalnego charakteru jak również potrzeby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury. Jeżeli natomiast w ramach drugiej przesłanki przedsądu skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wskazać rozbieżne orzeczenia sądowe zapadłe w wyniku dokonania różnej wykładni określonego przepisu prawa (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżąca ograniczyła się jedynie do wskazania przepisów prawa, wymagających jej zdaniem, dokonania wykładni, nie wykazała natomiast żadnych innych okoliczności, koniecznych do stwierdzenia, że w sprawie zachodzą przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 lub 2 k.p.c. Nie przedstawiła żadnego wyodrębnionego wyводу prawnego zawierającego argumenty przemawiające za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie takich argumentów w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r. II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r. II CZ 142/04, nie publ.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.